

Còmic | Josep Gálvez

Unes boges prou assenyades

L'educació de *Hopey Glass* és el quart volum recopilatori de *Locas*, una sèrie de culte que va crear Jaime Hernández el 1981 dins del fanzine *Love & Rockets* que publicava amb els seus germans Beto (creador de la nissaga *Río Veneno*) i Mario. D'aquelles acaballes de l'*underground* fins ara, Hernández ha desenvolupat, mitjançant un bon grapat d'històries curtes, un autèntic univers narratiu al voltant de Maggie i Hopey, els personatges centrals de la història.

Una part de l'encís d'aquesta historieta resideix en un estil gràfic que posseeix l'elegància d'Alex Raymond i la intensitat vital de Robert Crumb, que sedueix les mirades com pocs, que defineix tarannàs, incorpora carnositat, transmet emocions, sentiments i ens endinsa al bell mig dels ambients d'una gran pluralitat de situacions.

Ahora, el to narratiu sintetitza intimisme, costumisme, fantasia, comèdia, drama, fins i tot tragèdia i una mica d'èpica en el perllongat intent de reflectir la fascinació pel mon femení. I és que les dues protagonistes encapçalen un ampli elenc de personatges

femenins plens d'interès i d'interrogants que l'autor mai acaba de aclarir.

Aquest llibre recull dues narracions clarament diferenciades. A la primera se'ns descriuen vuit dies de la vida de

La educació de Hopey Glass

Jaime Hernández
La Cúpula
Barcelona, 2008
Pàgines: 132
Preu: 18 euros

l'*expunkie* Hopey marcats pel final d'una relació sentimental i un decisiu canvi laboral cap a l'estabilitat. A la segona història, Maggie, que es manté en un segon pla, serveix d'enllaç per a la incorporació d'Àngel de Tarzana, nova figura que amb la seva vitalitat i ingenuïtat es converteix en el contrapunt de la promiscuïtat desassossegada de la Viv, un altre interessant personatge nou que està marcat per la sensualitat i la frustració.*

AMBAQUELLA ALEGRIA

EVA PIQUER

L'art d'anihilar lectors en massa

He llegit i rellegit *La plaça del Diamant*, però seria incapaç de dir de quin color és el vestit, una mica massa prim, que porta la Colometa al principi del segon capítol, mentre espera en Quimet en una cantonada, a la vora del Parc Güell. I això que la resposta és maca: el vestit de la noia és "de color de fusta de rosa". Tampoc sabia concretar a quina hora havien quedat la Colometa i en Quimet, si a dos quarts de quatre o a dos quarts de cinc, tot i que potser podria recordar que ell arriba amb molt retard, sense deixar anar ni mitja paraula d'excusa. No m'he après la novel·la fil per randa, ho reconec, però fins fa poc m'hauria atrevit a presentar-me a un examen de comprensió lectora sobre *La plaça del Diamant* amb la confiança que dóna haver fet els deures, i haver-los fet bé.

Ara ja no. Ara no gosaria passar un examen sobre l'obra més coneguda de Mercè Rodoreda, ni sobre els llibres de la meua vida, ni tan sols sobre aquells que em sé pràcticament de memòria. Perquè el que es porta ara en alguns instituts són els exàmens tipus test, on et pregunten, posem per cas, si el tall intranscendent que es fa el protagonista d'una novel·la d'aventures en un moment determinat és a la galta dreta o a la galta esquerra. O si el veí del sogre d'un personatge secundari es diu Robert o Ricard. O altres detalls, en fi, susceptibles d'haver passat per alt al lector més competent.

Puc arribar a acceptar que la política de lectures obligatòries a secundària és el menys dolent dels sistemes, donat el marc educatiu en què ens movem. No ha de ser gens fàcil tractar d'encomanar el gust per la lectura quan et toca exigir exàmens i treballs a l'entorn d'un llibre imposat per decret, però vaja. Ara bé, obligar els alumnes a llegir tot parant l'atenció en els elements irrellevants d'un text segur que és un despropòsit com una casa de pagès, t'ho miris com t'ho miris. Amb l'ull dret o amb l'esquerre.*

EL POEMA

Contingència

Esteve Plantada
Granollers, 1979

Laia Noguera
Calella, 1983

Joan Duran
Sitges, 1978

Títol poemari: *Els llops*
Editorial: La Garúa

Aviat, del buit, en serem continent
i de l'ahir conducte asprívol,
com el nus d'un llaç que es nega.

No d'ahir, bruts de sobte.

Sovint en trams de fosc
com el crit que ens petrifica,
fruits del no-res de l'ala oest
i d'un cuc neulit que es vivifica
en cada gest de la mentida.

Buits de buits,
folls en va,
tard com sempre,
mai prou certs.

Ni tu, ni jo,
nosaltres:

existim
i dissimulem.

Per a guarir-nos dels ullals.